

OORTJES

Op een trektochtje, dit voorjaar, langs de Franse kust, kwamen we op een camping op een van de Franse Atlantische eilanden terecht. Een jaar of tien-vijftien geleden stonden we op dezelfde camping, onder een boom waarin jonge Ransuilen zaten. Je raadt het al, ze zaten er weer en ze lieten zich horen ook! Het roepen om voedsel was niet van de lucht. Toch moesten ze, tot het donker, werd wachten voor de ouders met een muisje aan kwamen vliegen. Van de vorige keer kan ik me dat niet meer herinneren, maar nu werden de twee jongen een bezienswaardigheid. De halve camping, inclusief de eigenaar, kwam zo nu en dan kijken en luisteren. 'Het zijn van die uilen met oortjes', probeerde ik hen in mijn beste Frans uit te leggen.

Over uilen gesproken: in 1990 kwam er een boekje uit over de uilen van de Amsterdamse Waterleidingduinen: *Uilen in de duinen*. Fred Koning en Gert Baeyens vertellen hierin over hun belevenissen met onder andere de Ransuil. Het aantal broedgevallen van deze vogels was bij het uitkomen van het boek al gehalveerd ten opzichte van tien jaar daarvoor. Ik ben bang dat dit nu vrijwel nihil is. De komst van de Havik in het duin betekent een verrijking, maar een aantal vogels, waaronder de uilen, betalen hiervoor de tol.

Ransuilen zijn kennelijk gemakzuchtige vogels; ze maken zelf geen nest, maar prefereren oude nesten van Eksters en Zwarte Kraaien. Ze hebben daarbij een voorkeur voor dennen en meidoorns. Wat betreft de dennen; ik herinner me nog goed een bezoek aan het dennenbos dat ooit in de Zuidduinen stond. Een van de toen jongere vogelaars, ik dacht dat het Jaap Vink was,

leidde ons langs verschillende nesten van Ransuilen. Kom daar nu nog maar eens om!

Ransuilen kunnen, dood of levend, soms rare omzwervingen maken. Ooit vond ik er een in de Flevopolder, kennelijk doodgereden.

Het beest werd door Johan Moerkerk vakkundig opgezet en stond bij mij in de kast. Totdat een vriend van me, ik zal zijn naam niet noemen, de uil leende voor een les op de jeugdclub. Net zoals het wel met een uitgeleend boek gaat, ik zag het beest nooit meer terug. Jaren later kwam ik de uil weer tegen, nu in de kast van mijn vriend. Voor de goede orde: mijn vriend vertelt hetzelfde verhaal, waarbij hij de oorspronkelijke eigenaar is.

Om nog even op de uilen in Frankrijk terug te komen: de twee jongen maakten een leven als een oordeel.

Dag en nacht waren ze wat dat betreft actief. Dat doet me denken aan een praatje dat ik ooit met Arie Barnhoorn had.

Arie die, samen met Ben Hoek, het oude natuurcentrum keurig in de verf hield, had een nest met jonge uilen in de Noordduinen ontdekt. Hij legde me uit waar het ongeveer was en zei erbij: 'Je kan ze niet missen, ze krijsen als jonge biggen.'

W. Andelaar